

РЕШЕНИЕ

№ 1265

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **11589** по описа за **2012** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 - чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН)..

Образувано е по касационна жалба, подадена от [фирма], от [населено място], с ЕИК[ЕИК], срещу решение от 10.10.2012г., постановено по н.а.х.д. № 3484 по описа за 2012 г., Софийски районен съд (СРС), НО, 98-ми състав. С решението съдът е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 23-2303757 от 07.11.2011г. издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ – С., с което на дружеството е наложено на основание чл.416, ал.5 от Кодекса на труда (КТ) вр. чл. 414, ал.1 от КТ административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл.245, ал.1 от КТ вр. чл.270, ал.3 от КТ.

Касаторът сочи, че решението е незаконосъобразно, необосновано, постановено в нарушение на процесуалните правила. Счита, че СРС неправилно е приел, че административният орган не е бил длъжен да установи добросъвестното изпълнение на трудовите задължения от страна на работниците и служителите, чиито възнаграждение работодателят не бил гарантирал. Твърди, че е неотносимо дали на работника, чието трудово възнаграждение е останало неизплатено, преди това са налагани дисциплинарни или имуществени санкции.

Ответникът по касационната жалба Дирекция "Инспекция по труда" Софийска област, чрез юрисконсулт Н. в съдебно заседание оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и счита, че решението на районния съд е правилно и законосъобразно и обосновано.

Административен съд София – град, IV-ти касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН (видно от клеймо на пощенски плик), от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба: Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу оспореното наказателно постановление.

По същество обаче решението на СРС е неправилно, като съображенията на касационната инстанция, която следи за приложението на закона, са различни от наведените в касационната жалба.

СРС е приел в решението си, че при съставяне на акта за установяване административно нарушение (АУАН) и на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Настоящият състав не споделя тези изводи.

Напротив – намира, че и в АУАН, и НП липсва текстово описание на нарушението. И органът по установяване на нарушението, и административно-наказващият орган само са посочили нарушените норми от КТ, като са цитирали почти дословно текста на чл.245, ал.1 от КТ, без описателно да посочат в какво точно се изразява твърдяното от тях нарушение. Посочени са само имена на работници и месец. Не е посочено с кои точно свои действия или бездействия работодателят е извършил нарушението, изцяло или частично не е гарантирал изплащането на трудовото възнаграждение в размера по чл.245, ал.1 от КТ, не е посочен конкретно размерът на трудово възнаграждение, който е следвало да бъде гарантиран на всеки от посочените работници, не става ясно изплатена ли е някаква част от него или не, не е конкретизирано в какво се състои задължението да се „гарантира” изплащането на част от трудовото възнаграждение, как е следвало да го гарантира и към кой точно момент. Така са нарушени чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1 т.5 ЗАНН, като нарушението не е конкретно описано, респ. това е затруднило защитата на наказаното лице, доколкото то е следвало да се защитава неясно точно срещу какво. Административнонаказващият орган приравнява негарантирането на размера на трудовото възнаграждение в размера по чл.245, ал.1 от КТ с неизплащане на трудово възнаграждение в този размер. Но следва да се има предвид, че изплащането и начисляването на трудово възнаграждение е самостоятелно задължение на работодателя по чл.128 от КТ, различно по съдържание от това по чл.245, ал.1 от КТ. Съответно изпълнението му осъществява отделен състав на нарушение, различено то състава на нарушението на чл.245, ал.1 от КТ. В случая твърдяното нарушение на чл.245, ал.1 от КТ не е обосновано с посочване на някакво конкретно деяние на работодателя във връзка с това му задължение, а не със

задължението му по чл.128 от КТ.

Като е потвърдил наказателно постановление, издадено в нарушение на чл. 42, т.4 и чл. 57, ал.1 т.5 ЗАНН, неиндивидуализиращо със съставомерните признаци наказаното нарушение по изисквания от закона начин, районният съд е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено. Вместо него, поради порока на НП, водещ до неговата незаконосъобразност, следва да се постанови друго решение за отмяна на обжалваното НП.

Извън горното доводът на касатора за нарушение, свързано с неустановяване от административнонаказващия орган на обстоятелството дали работниците са изпълнявали добросъвестно трудовите си задължения, е неоснователен. Съгласно чл. 8, ал. 2 от КТ „добросъвестността при изпълнението на трудовите задължения се предполага до доказване на противното“, поради което и в случая се предполага добросъвестно изпълнение на трудовите задължения от работниците и доказателствената тежест относно обстоятелството, че съответния работник не е изпълнявал възложената му работа, е за работодателя.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2, пр.2 от АПК, вр. с чл. 63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 10.10.2012г., постановено по н.а.х.д. № 3484 по описа за 2012 г., Софийски районен съд, НО, 98-ми състав.

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-2303757 от 07.11.2011г. издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, с което на [фирма] е наложено на основание чл.416, ал.5 вр. чл. 414, ал.1 от Кодекса на труда административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 1500 лева за нарушение на чл.245, ал.1 от КТ вр. чл.270, ал.3 от КТ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: